

Köpeğin Adı Badi 44

– Ömer Faruk · 27 Ekim 2017

Bahçedeki ağaçlar beyaz, sarı, kırmızı, mor, pembe çiçeklerle doldu. Yeşil yapraklar bunları kıskandıklarından olacak onlar da kendilerini göstermeye başladı. Bu renk cümbüşü çok hoşuma gitti. Sadece ağaçlar değil uyanan, toprağın altında saklanan tohumlar da adeta biz de varız dercesine ortaya çıktılar. Bütün bunlara sebep güneşin gülen yüzüydü, tatlı bakışıydı. Ne güzel, her şey ne güzel... Ağaç dallarına ya da verandanın üzerine doluşan kuşlar ne güzel!. Sabahları kuş cıvıltılarıyla uyanıyorum. Artık uyanmak da güzel...

Kenan Baba:

-Gel Badi, biraz dolaşalım. Sana buraları tanıtayım. İster misin arkadaşım? Dedi. Son zamanlarda bana sık sık "arkadaşım" diye hitap eder oldu, hoşuma gidiyor böyle demesi. İlk adım Kalo'yu seviyorum, Badi'ye bir itirazım yok, galiba "arkadaşım"ı en çok seviyorum.

Bahçeden dışarı çıktık, yürüyoruz. Dışarı çok daha güzel. Her taraf ağaç dolu, yerler yemyeşil, kuşlar gökyüzünde birbiriyle yarışıyor, rüzgar canlıları rahatsız etmekten çekinirmişcesine hafif hafif esiyor, hava ne soğuk ne sıcak. Kuşlardan aşağı kalmayan beyaz bulutlar da gökyüzünde yarış halindeler; ama nedense arkadakiler öndekileri hiç yakalayamıyorlar.

İki yanında ağaçlar bulunan stabilize yoldan giderken yanımızdan bir otomobil de geçti. Etrafta Kenan Baba'ninki gibi çok sayıda kirevi var. Bazılarının bahçeleri çok korunaklı. Yüksek beton duvar, duvarın üzerinde dikenli tel ve etrafı gözetleyen kameralar... Bazıları ise çok bakımsız, içlerinde yaşayan var mı yok mu belli değil.

Bir tepeye çıktığımızda ağaçlar giderek seyrekleşti, burası piknik alanı olmalı. Etraf piknik yapanların yaktıkları ateşlerin kül ve kömürleriyle dolu. Bu da yetmezmiş gibi çöpler etrafa saçılmış. İki köpek bu çöpleri karıştırıyor, onlardan uzak çöp yığınlarının üzerinde de birkaç kuş oraları gagalıyor. Üzerinde "çöp" yazan dört tane kocaman varil saydım. Bunlar dolduğu için mi piknikçiler çöplerini yerlere atmışlar? Boyum yetmez ki varillerin içine bakayım. Kenan Baba, çöpleri görünce söylenmeye başladığına göre variller dolmamıştı ve bu kirlilik sorumsuz insanların bir eseri.

Tepenin en uç noktasına geldiğimizde yüzlerce metre yüksekte olduğumuzu anladım. Aşağılara doğru her taraf ağaç doluydu. Ağaçlıklı alan sahile yaklaşıldığında seyrekleşiyordu.

-Bak Badi, aşağıya iyi bak! Orası deniz. Kıyının hemen yanında bir adam kürek çekiyor, işte ona sandal deniyor. Bak bak, denizin ortasına doğru büyük bir makine göreceksin, o da gemi. Dedi. Sanki görülmesini istediklerini bir arkadaşına anlatıyordu.

Ben hayatımda ilk defa deniz görüyordum. Gerçi rüyamda deniz hatta okyanus bile görmüştüm, fakat bu çok farklıydı. Rüyamdaki denize benzediğini sanmıyorum. Her taraf alabildiğine su... Sahilde beyaz ve açık mavi karışımı bir renk, sonra mavi, ilerisi koyu mavi ve en sonda ise gene açık mavi... Tabii denizin bittiği yerde de dünya bitiyordu. Yani, demek ki dünya bu kadarmış. Bunu küçümsemek için söylemiyorum, tabii ki dünya bence çok büyük. Hep dünyanın ne kadar olduğunu merak ederdim. Öğrendim işte.

Çöplerden uzak temiz bir yer bulup oturduk. Ben oturmaktan sıkılıp biraz sonra yuvarlanmaya başladım. Kenan Baba benim halime çok güldü.

-Aferin, spor da gerekli, yuvarlan yuvarlan. İstersen şu çam ağacının oraya bi koşu gidip gel!

Deyince, kalktım çam ağacına kadar bi koşu gidip geldim. Yanlış yaptığımı dönünce anladım. İnsanların konuşmalarını anladığımı kimse bilmemeliydi. Bilinirse büyük bir sansasyon yaratılır ve bana karşı gösterilen ilgiden dolayı hayatım işkence içinde geçerdi. Kenan Baba'nın bana manalı manalı bakması, başını hayret eden insanlar gibi sallaması anladığını gösteriyordu. Buna rağmen bu konuda ağzından bir söz çıkmadı.

Böyle diyorum ancak bir saat sonra aynı hatayı gene yapacaktım.

Kalktık, geri dönüyoruz. Evin yanına geldiğimizde içeri gireceğiz sandım, girmedik, devam ettik. Buraya gelirken saptığımız yerin az ilerisinde asfalt yol üzerinde bir köy ve köyün hemen girişinde de bir petrol istasyonuna gittik. Petrol istasyonunda yıkama, yağlama, lastik servisi ve lokanta vardı; tabii bir de market.

Çalışanlar Kenan Baba'yı tanıyorlar. "Hoş geldin abi" dedikten sonra kasadaki adam üç tane gazete uzattı. Kenan Baba, her dışarı çıktığında evin ihtiyaçları ile birlikte bir de gazete ile dönerdi. Gidemediği günlerin gazetelerini daha sonra alırdı. Kenan Baba, çalışana:

-Bundan sonra benim gazetemi her gün arkadaşım alacak, ben artık yaşlandım; o nedenle bu işi ona devrediyorum, deyince adam şaşırdı, etrafına bakınıp onun arkadaşını aradı.

-Kim, hangi arkadaşınız abi? Diye sordu. Kenan Baba, elindeki gazetelerden birini katladı, bana uzattı. Hemen kaptım ve ağzımdaki gazete ile kapıya doğru yöneldim. İkisi de güldüler. Konuşmaları anlamayan bir köpek bu davranışı yapabilir mi?

Evet, o günden sonra gazeteyi hep ben aldım. Hatta bir keresinde gittiğimde gazete henüz gelmemişti. Müşteriler benden korkar veya biri bana zarar verir diye binanın arkasına gidip orada yatıp beklemiştim. Sabahleyin güneş doğduktan çok sonra uyanıyorum. Yuvamdan çıkıp karnımı doyuruyorum, suyumu bazen sütümü içiyorum. Çünkü bize birkaç günde bir köyden bir sütçü geliyor ve o gelen süttten ben de faydalanıyorum. Bu arada tombul bir köpek olduğumu söylemem gerek var mı? Beslenmem mükemmel, hemen hemen Kenan Baba ne yerse bana da aynısını veriyor.

Karnım doyunca, demir kapının altından süzülerek dışarı çıkıyorum. Son çıkışımda biraz zorlandığım için tombullaştığımı söyledim. Kapının altından çıkmam Kenan Baba'nın da işini kolaylaştırıyor; bana gidişte ve gelişte kapı açmak zorunda kalmıyor. Gazete almaya gitmeyi çok seviyorum, etrafı tanımış oluyorum, istersem biraz gecikebiliyorum da. Ufak gecikmelere ses çıkarılmıyor, çok geç kalırsam sitem ediliyor. Kendime bir arkadaş da buldum. Dişi bir köpek, adını bilmiyorum. Zaman zaman buluşup geziyoruz, sahipli olduğu için uzun süre beraber olamıyoruz. Köpüş kadar güzel değil; zaten hiç bir köpek Köpüş kadar güzel olamaz.

(Devam edecek...)